

GIAO CHỖ SAN JOSE -Tiền Biệt Người Góa Phụ Trung Kiên: Madame HỖ NGỌC CỖN

– Giao Chỗ

***Các Niên Trưởng Đồng Đố cho biếť Bà HỖ Ngọc CỖn ,
nhũ danh Nguyễn Thị CỖnh vừa ra đi sáng hôm nay 30
/ 08/ 2024 tại Stevenson Ranch , Nam California
Hoa Kỳ . Nguyện Cỗu Linh HỖn Bà sớm vỗ nước Trời
hưỗng Nhan Thánh Chúa và bình an trong chỗn Thiên
Đàng . Amen !***

Đại Tá HỖ Ngọc CỖn – Người vợ lính ỗ Thỗ Đức

Mùa xuân năm 1959 . Họ đạo Th^đ Đức có đám cưới nhà quê . Cô dâu Nguy^{ên} Thị C^{ánh} m^{ỗi} tu^{ổi} giúp l^à và công tác thiện nguyện cho nhà Thờ . Chú r^{ồi} là anh Trung sĩ hu^{ân} luyện viên c^{ủa} trường bộ binh Th^đ Đức .

Cha làm phép hôn ph^{ối} . Họ Đạo tham dự và chúc mừng . Bên nhà gái theo đạo từ thu^ở xa xưa . Bên nhà trai cũng là gia đình Thiên Chúa Giáo . Cô gái quê ^ở Th^đ Đức , 18 tu^{ổi} còn ^ở với mẹ . Cậu trai 20 tu^{ổi} xa nhà từ lâu . Cha cậu là Hạ sĩ quan , g^{ửi} con vào Thi^{ệu} sinh quân Gia Định từ lúc 13 tu^{ổi} . Khi trư^ởng thành , anh Thi^{ệu} sinh quân nhập ngũ . Đi lính năm 1956 . M^{ấy} năm sau đeo lon Trung sĩ .

Quê anh ^ở Rạch Giá , làng Vĩnh Thanh Long , sau này là vùng Chương Thiện . Ngày đám cưới , ông già từ quê lên đại diện nhà trai . Đứng trước bàn thờ , Cha xứ h^{ỏi} rằng anh Quân nhân này có nhận cô gái làm vợ không . Chú r^{ồi} đáp thưa có . Cha h^{ỏi} cô gái có nhận anh Trung sĩ này làm ch^{ồng} , no đói có nhau , gian kh^ó có nhau ? Cô gái Th^đ Đức vui mừng thưa có . Anh Trung sĩ Rạch Giá phục vụ trường bộ binh , đi l^à nhà thờ gặp cô gái xóm đạo Th^đ Đức nên k^{ết} nghĩa vợ ch^{ồng} . Cô gái th^ở trước nhà Chúa , có c^ả họ Đạo chứng ki^{ến} .

Cô đã giữ trọn đời làm vợ người lính . Từ vợ Trung sĩ trại gia binh cho đ^{ến} phu nhân Đại tá trong dinh T^{ỉnh} trư^ởng . Cô theo ch^{ồng} đi kh^{ắp} 4 phương su^{ốt} 16 năm chinh chi^{ến} , đ^{ến} r^{ồi} 30 tháng 4 năm

1975 trở thành vợ người tị tị .

Cô đem con trở về Thủ Đức lánh nạn chờ ngày chống bị xé bẻ . Dù thắng cướp , dù thắng hay bại , dù sống hay chết , chống cô vẫn là người anh hùng . Cô mãi mãi vẫn là người vợ lính . Anh lính đầu đời chinh phu của cô , lúc lấy nhau đeo lon Trung sĩ và khi ra đi đeo lon Đại tá . Thấy chung cô vẫn sống đời vợ lính . Chống của cô là Đại tá Hoàng Ngọc Cẩn .

Hiện nay cô vợ lính gốc Thủ Đức , sau khi tìm đường vượt biên , đem con trai duy nhất qua Bidong , Mã Lai rồi vào Mỹ sống ở Nam Cali . Cô may thuê , bán quán nuôi con . Con trai lập gia đình có 2 cháu . Người vợ lính năm xưa từ 1975 đến nay , ở vậy thờ chống , đã trở thành bà nội ở chung một nhà với con cháu . Suốt đời vẫn nghèo , nghèo từ Trung sĩ mà nghèo lên Đại tá . Nghèo từ Thủ Đức mà nghèo qua Chương Thiện . Nghèo từ Việt Nam mà đem theo cái nghèo qua Mỹ . Bởi vì suốt đời chống là người vợ lính .

Một đời chinh chiến . Chuyện người chống.

Hoàng Ngọc Cẩn sinh ngày 24 tháng 3 năm 1938 . Xuất thân Thiệu sinh quân Gia Định , rồi nhập ngũ và lên cấp Trung sĩ , huấn luyện viên vũ khí tại trường Bộ binh . Sau khi lập gia đình có 1 con thì anh Trung sĩ tìm cách tị thân , xin vào học lớp Sĩ quan đặc biệt tại Đồng Đức . Từ anh sinh viên sĩ quan Đồng Đức 1960 cho đến 15 năm sau , Hoàng Ngọc Cẩn

trở thành Đại tá Tỉnh trưởng kiêm Tiểu khu trưởng Chương Thiện , hẩu hốt cấp bậc đầu lên tại mặt trận . Ông đã từng mang mũ áo của Biệt động quân và các sư đoàn Bộ binh . Huy chương và chiến công nhiều vô kể .

Suốt một đời chinh chiến từ Trung đội trưởng lên đến Trung đoàn trưởng , Hổ ngọc Côn tung hoành khắp Hậu giang và Tiền giang . Năm 1972 ông Thiệu cho lệnh toàn thể sư đoàn 21 từ miền Tây lên tiếp tay cho quân đoàn III , giải tỏa An Lộc . Lại cho lệnh tăng cường thêm 1 Trung đoàn của Sư đoàn 9 . Từ lệnh quân khu , ông Trưởng (Trung Tướng Ngô Quang Trưởng) nói với ông Lạc (Chuẩn Tướng Huỳnh Văn Lạc) sư đoàn 9 đưa 1 Trung đoàn nào coi cho được .

Trung tá Hổ ngọc Côn dẫn Trung đoàn 15 lên đường . Trung đoàn ông Côn phải hợp cùng nhẩy dù đánh dọc đường 13 tiến vào An Lộc . Anh Đại úy đại đội trưởng của Trung đoàn , suốt mấy tuần giằng co với địch trước phòng tuyến của Tướng Hưng , Từ lệnh An Lộc , nhưng chưa vào được . Lính hai bên chết đuối chôn tại chỗ . Thiết vận xa M113 của ta còn phải lui lại phía sau . Chưa có bộ binh của Trung đoàn 15 nằm chịu trận ở tiền tuyến . Anh sĩ quan kéo lại, chợt thấy có một M113 của ta gầm gừ đi tới .

A , tay này ngon .

Chợt thấy một ông xộp từ thiết vận xa bước ra , phóng tới phòng tuyến của đại đội . Nhìn ra ông Trung đoàn trưởng Hổ Ngọc Côn . Ông quan sát trận

địa rồi hô quân tiến vào . Cùng với tiến đạo của Nhảy dù , Trung đoàn 15 bắt tay với lính phòng thủ An Lộc . Sau khi Bình Long trở thành Bình Long Anh Dũng , ông Thiệu hứa cho mỗi người lên 1 cấp .

Trung tá Hoàng Ngọc Côn ngoài 30 tuổi đeo lon Đại tá , trở về trong vinh quang tại bến doanh Sa Đéc . Rồi ông được đưa về làm Tiểu khu trưởng Chương Thiện . Vùng đất này là sinh quán của ông ngày xưa . Cho đến 30 tháng 4-1975 Sài Gòn đã đầu hàng , nhưng Chương Thiện chưa nhận được lệnh Côn Thơ , nên Chương Thiện chưa chịu hàng .

Chiều 29 sang 30 tháng 4 , Tiểu khu trưởng vẫn còn bay trực thăng chờ huy . Khi radio Sài Gòn tiếp nhận tin bùng nổ , các đơn vị bên ta rã ngũ . Lính tráng từ Tiểu khu và dinh Tỉnh trưởng tan hàng , Đại tá Tiểu khu trưởng Hoàng Ngọc Côn bị lính cộng sản vây quanh khi còn ngồi trên xe Jeep với vũ khí , quân phục cấp bậc đầy đủ . Câu chuyện vài giờ phút cuối cùng của người chồng , đã được người vợ kể lại cho chúng tôi . Thực là một kỷ niệm hết sức bí hiểm .

Giây phút cuối của Chương Thiện,

Bà Côn với âm hưởng của miền quê Huế Đức kể lại qua điện thoại . Cô Côn nói rằng suốt cuộc đời chưa ai hỏi thăm người thiêu phụ Huế Đức về một thời đau yêu và một thời đau chết . Bà nói :

“ Kéo lại cho bác rõ , những ngày cuối cùng nhà em vẫn hành quân . Đánh nhau ngay trong Tiểu khu . Anh Cấn vẫn còn bay hành quân . Nhà bị pháo kích . Tuy gọi là dinh Tỉnh trưởng nhưng cũng chỉ là ngôi nhà thường . Chiều 30 tháng 4 mẹ con em theo các chú lính chạy ra ngoài . Đi lún vào dân . Ông Chương Thiện không ai biết em là vợ Tỉnh trưởng . Ai cũng tưởng là vợ lính . Từ xa ngó lại mẹ con em thấy anh Cấn bị chúng bắt giải đi . Bà con kéo mẹ con em tìm đường chạy vào Cấn Thơ . Chú lính nói rằng bà không đem con chạy đi chúng nó bắt thì khốn . Em đành thả con nhún chạy bộ . Mẹ con vừa đi vừa khóc . Hình ảnh cuối cùng thả con hơn 10 tuổi nhìn thấy bố ngồi trên xe Jeep , Việt cộng cầm súng vây quanh . Bước xuống xe , anh không chống cự , không dùng dằng , không nói năng . Đưa mắt nhìn vào phía dân xa xa , giờ tay phớt nhẹ . Như một dấu hiệu mơ hồ cho vợ con . Chạy đi . Đó là hình ảnh cuối cùng đã gần 40 năm qua .

Từ đó đến nay mẹ con không bao giờ gặp lại . Thân nhân bên anh Cấn , mẹ và các chị giữ không cho em và con trai ra mặt . Sợ bị bắt . Được tin anh ra tòa nhận án tù hình . Rồi tin anh bị xử bắn . Thời gian anh bị giam , gia đình bên anh có đi tiếp tế nhưng không thấy mặt . Chỉ giao tiếp tế cho công an rồi vào . Hôm anh bị bắn ở sân vận động Cấn Thơ , gia đình cũng không ai được báo tin riêng ,

nhưng tất cả dân Tây Đô đều biết . Mọi nhà được loan báo gọi một người đi coi . Bà chị họ đi xem thằng em bị bắt . Chị kể lại là không khí im lặng . Từ xa , nhìn qua nước mắt và nín thở . Chị thấy chú Cơn mặc quần áo thường dân tất ý không còn bị mất . Nhưng bọn cộng sản vẫn bị mất . Bác hỏi em , bà chị có kể lại rõ ràng ngày xảy bắt 14 tháng 8 năm 1975 .

Mọi lần nói đến là chị em lại khóc , nên cũng không có gì mà kể lại . Chúng bị miệng , bị mất nên anh Cơn đâu có nói năng gì . Suốt cuộc đời đi đánh nhau anh vẫn lầm lì như vậy . Vẫn lầm lì chịu bị bắt , không giơ tay đầu hàng , không khai báo , không nói năng gì cho đến chết . Anh làm Trung đội trưởng , Đại đội trưởng , Tiểu đoàn trưởng , Trung đoàn trưởng rồi đến Tiểu khu trưởng . Báo chí , anh em nói gì thì nói , anh Cơn chỉ nói gì hết . Bác hỏi em là mẹ em ra sao . Em và con về nhà mẹ ở Thủ Đức . Gia đình không cho em ra mặt . Bà chị và mẹ anh Cơn đi xin xác không được . Chúng đem chôn ở phía sau Trung tâm nhập ngũ Cơn Thơ . Mấy năm sau mới xin được đem về Rạch Giá .

Rồi đến khi khu này bị giải tỏa , nên lại hòa thiêu đem tro cốt về nhà ông chú bên Long Xuyên . Ngày nay , em nói để bác mừng là sau khi vượt biên qua Mỹ em đã đưa di hài anh Cơn qua bên này . Anh Cơn bây giờ cũng đoàn tụ bên Mỹ với gia đình . “

“ Cô đi năm nào ”, tôi hỏi bà Cơn .

“ Mẹ con em ở Thố Đức ba năm sau 1975 . Đến 1978 thì vượt biên qua Pulo Bidong . Ở trại 8 tháng thì bà con báo trợ qua Mỹ . Qua bên này mình chẳng biết ai , không ai biết mình . Cũng như bao nhiêu thuyền chèo , mẹ con ở với nhau . Em đi làm nghề may , rồi đi bán quán cho tiệm Mỹ . Bây giờ cháu trai duy nhất của anh Cơn đã có gia đình sinh được 2 con .”

Chuyện đời người vợ lính thời chinh chiến với kết thúc bi thảm và anh hùng , tôi nghe kể lại thấy lòng xót xa lắng đọng . Tôi bèn quay qua hỏi chị Cơn sang đời tài khác . “ Nãy giờ nói toàn chuyện buồn , cô nhớ lại xem suốt đời từ đám cưới cho tới năm 1975 , cô có những kỷ niệm nào vui không .”

Bà Cơn ngừng lại suy nghĩ .

“ Em thấy năm nào tháng nào cũng vậy thôi . Toàn lo việc nhà , nội trợ nuôi con . Anh Cơn đi đâu thì mẹ con cũng đi theo . Từ Trại gia binh đến cư xá Sĩ quan . Chúng em không có nhà riêng , không có xe hơi , không có xe gắn máy . Từ Sa Đéc , Trung đoàn 15 qua đến Tiểu khu Chương Thiện , toàn là ở trại lính ”.

Tôi hỏi tiếp :

“ Cô có đi dự tiệc tùng , mừng lên lon , thăng cấp

, dạ hội gì không ?”.

“ Không , em ch^đ có đi đâu . □ Chương Thiện em cũng không đi chợ . Dân chúng cũng không bi^{ết} em là ai . Mua bán gì em v^ớ C^{on} Thơ , đông người , cũng ch^đ ai bi^{ết} em là ai . Em cũng không có nhà c^{on} nên cũng không mua s^ởm đ^ể đặc . Lương nhà binh cũng ch^đng có là bao . Em cũng không ăn diện nên ch^đng có nhi^{ều} qu^{ần} áo .

Năm 1972 □ An Lộc v^ớ , anh C^{on} mang lon Đại tá , không bi^{ết} nghĩ sao anh nói với em , vợ ch^đng chụp được một t^{ấm} hình k^ỷ niệm . Đây là t^{ấm} hình g^{on} như duy nhất . Xin bác dùng t^{ấm} hình này c^{on} nhà em mà đ^ể lên t^{ấm} bìa lịch s^ố ”.

Tôi nói rằng , t^{ấm} hình c^{on} cô và anh C^{on} rõ ràng và đẹp l^ạm . Hoàng Mộng Thu có đưa cho tôi xem . Chúng tôi sẽ dùng hình này . Nhưng tôi v^{ẫn} g^{ặng} h^{ỏi} : “ Th^ế bao nhiêu l^{ần} anh thăng c^{ấp} cô có dự l^ễ g^{on} lon không ?”.

” Em đâu có bi^{ết} . Ch^đ th^{ầy} anh C^{on} đi v^ớ đeo lon mới r^{ời} cười cười . Cũng có th^ể gọi là những giây phút hạnh phúc c^{on} đời nhà binh ”.

“ Th^ế cô chú □ Th^ế Đức có khi nào đi chơi Vũng Tàu t^{ấm} bi^{ển} không ?”.

Bà C^{on} thật thà nói rằng :

“ Khi anh C^{on} học □ Đ^{ồng} Đ^ể thì em và con có ra thăm Nha Trang nên th^{ầy} bi^{ết} . Còn chưa bao giờ

được đi với anh Cấn ra Vũng Tàu . Sau này đến khi vượt biên thì mẹ con em mới thấy biển Vũng Tàu...”

Trong số một triệu chiến binh Việt Nam Cộng Hòa , dường như Sĩ quan , anh nào cũng có 1 lần đi với vợ con hay người yêu trên bãi biển Vũng Tàu . Chẳng có hàng binh sĩ , chẳng những người lính là chưa có dịp . Hò Ngọc Cấn ở Rạch Giá suốt đời chưa đem vợ đi Vũng Tàu . Vì vậy chị Cấn suốt đời vẫn chẳng là vợ lính .

Trong quân đội , dù là Tướng tá hay Sĩ quan , anh nào mà chẳng có thời làm lính . Sau đó mới làm quan . Chẳng riêng cô Nguyễn thị Cấn , hiện thê Đại tá Hò Ngọc Cấn là người đóng vai vợ lính suốt đời . Những ngày vui nhất của chị là thời gian được làm vợ anh Trung sĩ hiện lãnh của trường bộ binh Thủ Đức .

Ngày đó đã xa rồi hơn nửa thế kỷ , ở bên kia địa cầu , trên ngọn đồi Tăng Nhơn Phú , có vợ chồng anh lính trẻ mới sáng Chúa nhứt cầm tay nhau đi lễ nhà thờ .

Giao Chấn